

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/121/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815211419
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7815211419.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Jarmily Maximovej v spore žalobcu: CRIF - Slovak Credit Bureau, s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 14, Bratislava, IČO: 35 886 013, zastúpený: AK Herceg, s.r.o., so sídlom Košická 56, Bratislava, proti žalovanému: Q., zastúpený JUDr. Ladislavom Csakóom, advokátom, so sídlom Hviezdoslavova 4, Rožňava, o zaplatenie 2.119,12 Eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu žalovaného a proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 28. februára 2019, č. k. 4C/382/2015-158

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutých vyhovujúcich výrokoch a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.119,12 Eur (I), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky výške 11,75 % ročne zo sumy 1.799,78 Eur od 14.4.2015 do 18.5.2015 a zo sumy 1.739,78 Eur od 19.5.2015 do zaplatenia, a úroky z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 2.289,78 Eur od 28.3.2014 do 29.6.2014, zo sumy 2.269,78 Eur od 30.6.2014 do 18.8.2014, zo sumy 2.219,78 Eur od 19.8.2014 do 18.9.2014, zo sumy 2.169,78 Eur od 19.9.2014 do 7.10.2014, zo sumy 2.119,78 Eur od 8.10.2014 do 11.12.2014, zo sumy 2.019,78 Eur od 12.12.2014 do 19.1.2015, zo sumy 1.969,78 Eur od 20.1.2015 do 22.2.2015, zo sumy 1.909,78 Eur od 23.2.2015 do 19.3.2015, zo sumy 1.849,78 Eur od 20.3.2015 do 13.4.2015, zo sumy 1.799,78 Eur od 14.4.2015 do 18.5.2015 a zo sumy 1.739,78 Eur od 19.5.2015 do zaplatenia (II), zastavil konanie v časti o zaplatenie úrokov vo výške 11,75 % ročne zo sumy 2.289,78 Eur od 28.3.2014 do 29.6.2014, zo sumy 2.269,78 Eur od 30.6.2014 do 18.8.2014, zo sumy 2.219,78 Eur od 19.8.2014 do 18.9.2014, zo sumy 2.169,78 Eur od 19.9.2014 do 7.10.2014, zo sumy 2.119,78 Eur od 8.10.2014 do 11.12.2014, zo sumy 2.019,78 Eur od 12.12.2014 do 19.1.2015, zo sumy 1.969,78 Eur od 20.1.2015 do 22.2.2015, zo sumy 1.909,78 Eur od 23.2.2015 do 19.3.2015 a zo sumy 1.849,78 Eur od 20.3.2015 do 13.4.2015 (III) a napokon rozhodol tiež o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal (IV).

2. Súd prvej inštancie tak po čiastočnom zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 110,- Eur (uznesením zo dňa 18.8.2015), rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu istinu úverovej pohľadávky v sume 1.849,78 Eur, úroky z omeškania, vyčíslené ku dňu 27.3.2014 v sume 379,34 Eur a za ďalšie obdobie vo výške 8,25% ročne zo sumy 2.289,78 Eur od 28.3.2014 do 29.6.2014, zo sumy 2.269,78 Eur od 30.6.2014 do 18.8.2014, zo sumy 2.219,78 Eur od 19.8.2014 do 18.9.2014, zo sumy 2.169,78 Eur od 19.9.2014 do 7.10.2014, zo sumy 2.119,78 Eur od 8.10.2014 do 11.12.2014, zo sumy 2.019,78 Eur od 12.12.2014 do 19.1.2015, zo sumy 1.969,78 Eur od 20.1.2015 do 22.2.2015, zo sumy 1.909,78 Eur od 23.2.2015 do 19.3.2015 a zo sumy 1.849,78 Eur od 20.3.2015 do 13.4.2015 a úroky vo výške 8,25% ročne zo sumy 2.289,78 Eur od 28.3.2014 do 29.6.2014, zo sumy 2.269,78 Eur od 30.6.2014 do 18.8.2014, zo sumy 2.219,78 Eur od 19.8.2014 do 18.9.2014, zo sumy 2.169,78 Eur od 19.9.2014 do 7.10.2014, zo sumy 2.119,78 Eur od

8.10.2014 do 11.12.2014, zo sumy 2.019,78 Eur od 12.12.2014 do 19.1.2015, zo sumy 1.969,78 Eur od 20.1.2015 do 22.2.2015, zo sumy 1.909,78 Eur od 23.2.2015 do 19.3.2015 a zo sumy 1.849,78 Eur od 20.3.2015 do zaplattenia Uplatnená pohľadávka, podľa jej skutkového vymedzenia v žalobe, vznikla zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0512263656 zo dňa 31.7.2008, uzavretej medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej tiež len „SLSP“) ako veriteľom a žalovaným v hmotnoprávnom postavení dlžníka (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej SLSP poskytla žalovanému peňažné prostriedky v sume 5.642,97 Eur (170.000,- Sk), oproti právnej povinnosti vrátiť ich spolu s dohodnutými úrokmi (premenlivými, ku ktorým uzavretia zmluvy vo výške 11,75%) a poplatkami pri ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 14,53 % v 60 mesačných splátkach po 126,40 Eur (3.808 Sk). Žalovaný podľa tvrdenia žalobcu zaplatil na úverový záväzok pred začatím konania len sumu 440,- Eur a po podaní žaloby uhradil žalobcovi ešte sumu 110,- Eur.

3. V priebehu konania vzal žalobca žalobu späť v časti o zaplattenie sumy 110,- Eur a o zaplattenie úrokov vo výške 11,75 % ročne zo sumy 2.289,78 Eur od 28.3.2014 do 29.6.2014, zo sumy 2.269,78 Eur od 30.6.2014 do 18.8.2014, zo sumy 2.219,78 Eur od 19.8.2014 do 18.9.2014, zo sumy 2.169,78 Eur od 19.9.2014 do 7.10.2014, zo sumy 2.119,78 Eur od 8.10.2014 do 11.12.2014, zo sumy 2.019,78 Eur od 12.12.2014 do 19.1.2015, zo sumy 1.969,78 Eur od 20.1.2015 do 22.2.2015, zo sumy 1.909,78 Eur od 23.2.2015 do 19.3.2015 a zo sumy 1.849,78 Eur od 20.3.2015 do 13.4.2015. V späťvzatej časti súd prvej inštancie konanie zastavil s použitím ust. § 145 ods. 2 C.s.p.

4. Vo vzťahu k ostávajúcej časti predmetu konania súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel zo zistení bezo zvyšku zodpovedajúcich rozhodujúcim tvrdeniam žalobcu, považujúc ich za preukázané na základe ním predložených listinných dôkazov.

5. Súd prvej inštancie na takto zistený skutkový stav aplikoval ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 100 ods. 1 až 3, § 101, § 103 a § 565 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, § 9 ods. 2 písm. f), i), k) a l) zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy a § 330 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov. S ich použitím právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a uzavrel, že „...po vykonanom dokazovaní má za to, že nárok žalobcu voči žalovanému nie je premlčaný, je dôvodný a preto žalobe vo zvyšnej časti vyhovel“. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie nepovažoval námietku premlčania za dôvodnú, na podklade myšlienkového konštrukcie, že nakoľko k uplatneniu nároku na súde došlo dňa 2.4.2015, pri 3 ročnej všeobecnej premlčacej dobe by prichádzalo do úvahy premlčanie len splátok zročných do 2.4.2012. Tie však podľa jeho záveru neboli zahrnuté v žalovanej sume. Ozrejmil v tejto spojitosti, že to, čiastočnými plneniami žalovaného došlo k splneniu skôr zročných splátok s použitím pravidla vyplývajúceho z ust. § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka a síce, že ak má veriteľovi splniť ten istý dlžník niekoľko záväzkov a poskytnuté plnenie nestačí na splnenie všetkých záväzkov, je splnený záväzok určený pri plnení dlžníkom; ak dlžník neurčí, ktorý záväzok plní je splnený záväzok najskôr splatný a to najprv jeho príslušenstvo. Súd prvej inštancie zároveň skonštatoval, že „Splátky, ktoré žalovaný vykonal na úhradu jeho dlhu boli započítané na splatenie istiny v sume 3.368,19 Eur, na riadne úroky v sume 1.907,80 Eur, na poplatky v sume 540,69 Eur a na úroky z omeškania vo výške 210,36 Eur. Úhrady, ktoré žalovaný uhradil v čase od postúpenia pohľadávky do podania žaloby boli započítané na istinu pohľadávky a to v sume 550,- Eur. Tieto úhrady boli započítané na istinu pohľadávky postúpenú na žalobcu (2.289,78 Eur), teda k dnešnému dňu tvorí istinu pohľadávky žalobcu suma 1.739,78 Eur (nepremilčané splátky predstavujú 2.022,40 Eur a to počnúc neuhradenou splátkou splatnou dňa 10.04.2012 až do konečnej splatnosti dňa 10.07.2013. Okrem istiny pohľadávky žalobca požaduje zaplattenie príslušenstva pohľadávky vyčísleného do dňa postúpenia pohľadávky a to riadneho úroku vo výške 174,20 Eur a úroku z omeškania z nezaplattenej istiny vo výške 205,14 Eur. Uplatňovaná pohľadávka žalobcu vo výške 2.119,12 Eur je teda v celom rozsahu dôvodná“. Za omeškanie žalovaného so splnením peňažného záväzku súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 1 a 2 C.s.p., spôsob aplikácie ktorých na posudzovaný prípad však už bližšie nevysvetlil. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 257 C.s.p. existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa. Tie v okolnostiach prípadu vzhliadol v tom, že „...žalobcovi vznikli trovy spojené so zaplattením súdneho poplatku, pojednávaním sa nezúčastňoval, doručoval písomné podania, ktoré realizuje v podstate rovnakým spôsobom ako u ďalších dlžníkov žalobcu, ide v podstate o paušálny spôsob, pretože sa jedná o nebankový subjekt. Nepriznaním náhrady trov žalobcovi nevznikne v jeho

majetkovej sfére závažná ujma, pričom priznaním týchto trov proti žalovanému, ktorý je úplne nemajetný a bez príjmu by k takémuto zásahu do jeho majetkovej sféry došlo“.

6. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obe procesné strany.

7. Žalovaný odvolaním napadol vyhovujúce výroky rozsudku (I a II) s návrhom ho odvolací súd v tejto časti zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalovaný namietal proti spôsobu právneho posúdenia jeho námietky premlčania súdom prvej inštancie. Zastával názor, že prvoinštančný súd v okolnostiach prípadu nesprávne aplikoval ust. § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka za situácie, keď sám posúdil záväzkový vzťah strán ako občianskoprávny s prvkami spotrebiteľskej zmluvy podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Bezprostredne s tým súvisí aj ďalšia odvolacia námietka žalovaného. Vytkol ňou súdu prvej inštancie, že nie len dôvod, pre ktorý aplikoval už zmienené ustanovenie Obchodného zákonníka, ale ani úvahy na podklade ktorých vyvodil ostatné rozhodujúce závery, nie sú v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlené. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal aj na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s argumentmi, na ktorých vystaval svoju obranu v spore. Tým podľa žalovaného súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nedostatky v procesnom postupe pri odôvodňovaní rozhodnutia a na nesprávnosť právneho posúdenia veci, žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p.

8. Žalobca podal odvolanie len proti rozhodnutiu o trovách konania. Namietal v ňom vo všeobecnej rovine nedostatky odôvodnenia a v konkrétosti nesprávnosť právnych úvah, na podklade ktorých súd prvej inštancie dospel k záveru o aplikovateľnosti ust. § 257 C.s.p. na rozhodnutie o trovách konania. Žalobca nesúhlasil s úvahou prvoinštančného súdu, že v skutočnosti, že sa nezúčastňoval pojednávani a vo vzťahu k súdu robil len písomné úkony, možno vzhľadom na dôvod pre uplatnenie sudcovskej moderácie a poukázal na to, že pojednávani sa nezúčastňoval len preto, aby sa nezvyšovali trovy konania. Žalobca odmietol tiež názor prvoinštančného súdu, že jeho úkony v spore mali paušálnu povahu. Upriamil pozornosť tiež i na to, že žalovaný bol v spore zastúpený advokátom, a preto aj cestou odbornej pomoci mohol vynaloženiu trov konania predísť. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nedostatky v procesnom postupe pri odôvodňovaní rozhodnutia a na nesprávnosť právneho posúdenia veci, žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p.

9. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom uplatneným oboma procesnými stranami odvolací súd poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

10. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného obmedzil len konštatovaním vecnej správnosti vyhovujúcich výrokov napadnutého rozsudku.

11. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o naplnení podmienok pre aplikáciu ust. § 257 C.s.p. a za správne a v odôvodnení aj náležite vysvetlené považoval tiež dlhšie úvahy, na podklade ktorých k tomuto záveru dospel. Na podporu správnosti tohto záveru žalovaný vo vyjadrení poukázal na to, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí o trovách konania premietol tiež jeho nepriaznivú sociálnu situáciu a správne reflektoval na to, že žalobca je stranou v stovkách až tisícoch sporoch s paušálne sa opakujúcim predmetom.

12. Žalovaný vo svojej odvolacej replike prezentoval názor, že strohému a nekonkrétne vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu, treba pripísať procesné účinky v tom, význame, že tvrdenia, ktoré uviedol v odvolaní, je potrebné považovať za nepopreté.

13. Žalobca vo svojej odvolacej duplike odmietol nazeranie žalovaného na procesné dôsledky jeho vyjadrenia k odvolaniu dôvodiac, že vo vyjadrení jednak jasne prezentoval, že s odvolaním žalovaného

sa nestotožňuje a jednak z neho vyplýva tiež, že k skutočnostiam uvedeným v odvolaní žalovaného nezaujal vecné stanovisko len preto, že to z pohľadu odvolacieho konania nepovažoval za potrebné.

14. Výrok rozsudku o čiastočnom zastavení konania (III)) nakoľko nebol odvolaním napadnutý a nadobudol právoplatnosť (§ 227 ods. 1 C.s.p a ust. § 367 ods. 1 a contrario C.s.p.), nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

15. Vo vzťahu k ostatným výrokom napadnutého rozsudku (I. II a IV) Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolania oboch strán ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaniami uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p a dospel k záveru, že sú (odvolania) dôvodné.

16. Obe procesné strany svojimi odvolacími námietkami poukazujúcimi na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku nastolili predmetom odvolacieho prieskumu (tiež) správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania ich práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia (§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.)

17. Podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

19. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESĽP); o taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (z rozhodnutia ESĽP vo veci Sutyazhnik proti Rusku z 23. júla 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (por. rozhodnutie ESĽP vo veci Ryabikh proti Rusku z 24. júla 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné (len) tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V otázke, za akých okolností je možné považovať rozhodnutie za nepreskúmateľné sa výstižne vyjadril tiež Najvyšší súd ČR vo svojom rozsudku sp. zn. 29 Cdo 2543/2011 z 25. júna 2013, publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom 100/2013. Prezentoval v ňom názor, že merítkom toho, či rozhodnutie súdu prvej inštancie je alebo nie je preskúmateľné, nie sú požiadavky odvolacieho súdu na náležitosti odôvodnenia

rozhodnutia prvoinštančného súdu, ale predovšetkým záujem strán sporu na tom, aby mohli v odvolaní náležite použiť proti tomuto rozhodnutiu odvolacie dôvody. Aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhovuje všetkým požiadavkám na jeho odôvodnenie, nie je spravidla nepreskúmateľné, pokiaľ prípadné nedostatky odôvodnenia neboli podľa obsahu odvolania na ujmu uplatnenia práv odvolateľa.

20. Súd prvej inštancie v úvodnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúce tvrdenia a argumenty strán (body 1 až 8), na to odcitoval použité právne normy (body 9 až 16), potom rekapituloval, z akých dôkazov vo svojich skutkových záveroch vyšiel (bod 18), následne uviedol skutkové zistenia ohľadne obsahu právneho vzťahu strán a podstatných momentov jeho realizácie, možno povedať v úplnej zhode s tvrdeniami žalobcu (bod 19), vysvetlil tiež svoj záver o nedôvodnosti uplatnenej námietky premlčania (bod 17), aby napokon skonštatoval, že po vykonanom dokazovaní má za to, že nárok žalobcu voči žalovanému je dôvodný (bod 21). Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o právne posúdenie veci, na ktorom so zreteľom na podstatu argumentačného dialógu strán spočívala podstata sporu, sa až na námietku premlčania súd prvej inštancie obmedzil len na výpočet právnych predpisov z ktorých vychádzal, hoc už i v tomto triviálnom postupe sa dopustil závažného nedostatku. Neuvedomil si totiž, že vzhľadom na to, že k uzavretiu úverovej zmluvy došlo v čase, kedy platil zák. č. 258/2001 Z. z., vzhľadom na prechodné ust. § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. sa na právny vzťah strán zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy vzťahuje prvý z označených predpisov a nie v súčasnosti platný zák. č. 129/2010 Z. z., ako sa súd prvej inštancie mylne domnieval. Paradoxne tak zásadné zlyhanie pri výbere právnej normy výrazne neovplyvnilo právne závery súdu prvej inštancie preto, že ten právne posúdenie veci vo svojej podstate ani nevykonal. Opomenul totiž vysvetliť spôsob aplikácie vypočítaných noriem (včítane zák. č. 129/2010 Z. z.) na zistený skutkový dej. Nezdôvodnil akými úvahami sa riadil pri výbere použitých noriem, nepodal ich interpretáciu (pokiaľ ich účel a zmysel neboli jednoducho poznateľné už z ich textu), ale predovšetkým nevyložil, aké závery o právach a povinnostiach strán z týchto noriem vyvodil. Navyše súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prakticky odignoroval právne argumenty žalovaného. Zjavne sa pritom nejednalo o marginálne alebo nesúvisiace pripomienky k právnemu posúdeniu veci, ale o zásadné argumenty v otázkach úročenia úveru po splatnosti a uplatňovania úroku z omeškania z úrokov (viď odpor proti platobnému rozkazu žalovaného) s poukazom v tejto súvislosti na skutočnosť, že v sume istiny úverovej pohľadávky sú podľa žalovaného zahrnuté úroky splatné do času postúpenia pohľadávky žalobcovi (včítane úrokov za čas po zročení celého úveru). v odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie s obranou žalovaného (až na námietku premlčania) nevysporiadal a evidentne ju pri rozhodovaní ani nemal na zreteli. Dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie fakticky odmietol argumenty žalovaného pritom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nemožno ani len vytušiť. Obdobne sa tento nedostatok právneho posúdenia veci vzťahuje tiež na úroky z omeškania, ktoré rovnako ako istinu úverovej pohľadávky súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku po právnej stránke zdôvodnil len citáciou právnych noriem (body 22 a 23) a konštatovaním „Súd v zmysle týchto zákonných ustanovení rozhodol o tom, že žalovaný je povinný zaplatiť zákonný úrok z omeškania“.

21. Za tohto stavu nemožno inak ako súhlasiť so žalovaným, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa parametre riadneho odôvodnenia, nakoľko nepodávalo ani len základné vysvetlenie právnych dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu prvej inštancie. Tento nedostatok odôvodnenia možno bezpochyby považovať za už zmienenú celkom ojedinelú situáciu (extrém) pri odôvodňovaní rozhodnutia a nie iba nespokojnosť odvolateľa so zdôvodnením. Z pohľadu uplatneného odvolacieho dôvodu je pre tento nedostatok rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľným, čo zakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a tým dôvodnosť žalovaným uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Z tohto dôvodu odvolací súd preskúmaný rozsudok v napadnutých vyhovujúcich výrokoch, a tiež v závislom výroku o trovách konania (§379 písm. a) C.s.p) zrušil postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. a v zmysle ust. § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

22. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad pre posúdenie dôvodnosti ostávajúcej časti predmetu konania (úverovej istiny, úrokov a úrokov z omeškania). K tomu v intenciách v tomto uznesení vytknutých nesprávností vyvodí zodpovedajúce skutkové zistenia z už vykonaných dôkazov, eventuálne umožní stranám uplatniť i ďalšie prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a po prípadnom doplnení dokazovania, či už dôkazmi ktoré strany navrhli alebo ešte navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 C.s.p., súd

prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne. V novom rozhodnutí prvoinštančný súd vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 C.s.p.) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri právnom posudzovaní veci vyjde z názoru odvolacieho súdu (§391 ods. 2 C.s.p.), tak ako ho vyjadril v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 C.s.p., ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia). Vyhne sa pritom formalistickému a paušálnemu prístupu pri hodnotení rozhodujúcich skutočností, a tiež i pri ich vyjadrení v odôvodnení. Sústreďí sa na konkrétny obsah zmluvných dojednaní, ich obsah a tiež aj ich reálny dopad na vyváženosť posudzovaného právneho vzťahu strán, v záujme dosiahnutia podstaty procesným poriadkom sledovaného cieľa civilného sporového konania, ktorým je ochrana zákonnosti, spotrebiteľské právo nevynímajúc, nie ale ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami porušenia jeho právnych povinností. Napokon pri právnom posúdení veci v ďalšom konaní súd prvej inštancie neopomenie tiež, že z judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva vo vzťahu k posudzovaniu právnych úkonov požiadavka priority výkladu, ktorý vedie k platnosti zmluvy.

23. V záujme vyhnúť pochybeniu pri riešení otázky úročenia splatného úveru, považuje odvolací súd za potrebné zaujať k nej na tomto mieste právny názor. Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že právna úprava odplaty za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov úverovou zmluvou, z ktorej je potrebné, vzhľadom na absenciu inej občianskoprávnej úpravy (§ 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka) vyjsť i pri posudzovaní spôsobu úročenia spotrebiteľských úverov, je obsiahnutá v ust. §§ 502 a 503 Obchodného zákonníka.

24. Podľa ust. § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

25. Podľa ust. § 503 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. (2) Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. (3) Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

26. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že zákon naproti času, od kedy je úverový dlžník povinný platiť úroky (od poskytnutia) výslovne neupravuje, až na prípad keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, tiež, do kedy úroky veriteľovi patria. To v praxi vyvolalo interpretačný spor, či sa poskytnuté peniaze úročia až do skutočného vrátenia poskytnutých peňazí alebo či povinnosť platiť úroky zaniká so splatnosťou úveru alebo jeho časti. Túto názorovú nezhodu, a to je potrebné zdôrazniť, i keď v jeho riešení možno zaznamenať istý trend, v smere dávajúcim za pravdu odporcom úročenia splatného úverového dlhu, doposiaľ jednoznačne a z pohľadu právnej argumentácie rozhodne nie spôsobom, ktorý by bolo možné považovať za ustálenú prax, doposiaľ ukončený nebol. Pre objektivnosť je potrebné konštatovať, že predovšetkým v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu ČR (napr. rozsudok sp. zn. 32 Cdo 3830/2014) možno zaznamenať názor, že veriteľovi patria úroky aj po zosplatnení úveru. V každom z odvolacích súdov známych prípadov však riešenie tejto otázky nadväzovalo na záver o platnosti dohody veriteľa a dlžníka o úrokoch po zosplatnení v úveru pričom otázka výlučne zákonného rámca úročenia (teda o situáciu keď sa veriteľ s dlžníkom na úročení úveru po zosplatnení nedohodli), sa v týchto, len na prvý pohľad obdobných prípadoch, neriešila. V podmienkach Slovenskej republiky síce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 zo dňa 1.7.2000, na ktoré sa v rozhodovacej praxi na podporu názoru o úročení úveru len do jeho splatnosti frekventovane odkazuje, nerieši túto otázku ťažiskovo a vyslovený právny názor k ďalšiemu postupu súdu prvej inštancie po zrušení jeho rozhodnutia " Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ)", v ňom nie je nijak bližšie zdôvodnený. Na strane druhej však nemožno prehliadať, že zdôvodnenie založené i na tomto názore prešlo testom ústavnosti, pričom Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, jednak zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považoval za súčasť štandardnej

judikatúry všeobecných súdov a jednak výklad, vo výsledku zodpovedajúci tejto alternatíve právneho posúdenia veci, považoval za ústavne akceptovateľný. Na podklade uvedených judikatúrnych výstupov sa k tomuto názoru prikláňa tiež odvolací súd, pričom k formovaniu tejto jeho argumentačnej pozície došlo v podstatnom tiež na podklade ďalších úvah. Interpretácia trvania úročenia úveru musí podľa úsudku odvolacieho súdu odzrkadľovať samotnú podstatu úroku a špecifickosť právnej situácie, ktorá po zosplatnení úveru nastáva. Právna teória i rozhodovacia prax sú v tomto zmysle zajedno v tom, že úrok je cenou peňazí - odplatom veriteľa za to, že peňažné prostriedky dočasne prenechá dlžníkovi a ten ich v dohode stanovenej alebo na základe zákona veriteľom určenej dobe môže využívať. Práve možnosť disponovať s peňažnou sumou na dosiahnutie vlastného hospodárskeho prospechu na strane dlžníka a získanie úroku za poskytnutie tejto možnosti na strane veriteľa predstavujú bezprostredný ekonomický dôvod (kauzu) vzniku právneho vzťahu z úverovej zmluvy. Nastúpením prirodzenej zročnosti úveru alebo účinným uplatnením práva na mimoriadne zosplatnenie úveru veriteľom dochádza celkom nepochybne k narušeniu tejto kauzy úverovej zmluvy; v ďalšom čase už totiž dlžník nemá právny dôvod mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať keďže veriteľ mu túto možnosť už viac nedáva (odňal). Nevrátením prenechaných peňazí po zosplatnení (zročnosti) úveru, bez ohľadu na to aké účinky z hľadiska trvania úverového vzťahu právnomu úkonu zosplatnenia pripíšeme, nepochybne vzniká protiprávny stav, s ktorým sú ako následok prípadne spojené sankčné (úroky z omeškania), zodpovednostné (náhrada škody) a zabezpečovacie plnenia (zmluvná pokuta), na ktorých sa účastníci pre tento prípad dohodli, alebo ktoré sú dané zákonom a nie záväzky majúce povahu odplaty, medzi ktoré úrok, ako už bolo vyjadrené skôr, rozhodne patrí. Nemožno v tejto súvislosti prehliadnuť ani, že otázka „odplaty“ za nesplnenie povinnosti dlžníkom vyvstala výlučne v súvislosti s úverovými vzťahmi, pričom mimo nich odvolaciemu súdu nie sú zrejmé prípady, kedy by sa veriteľ po zročnosti plnenia domáhal mimo sankčných, zabezpečovacích alebo zodpovednostných záväzkov tiež plnení majúcich povahu akejkoľvek zmluvnej odplaty. Takto napríklad po skončení nájmu prenajímateľa nežiadajú nájomné až do vydania predmetu nájmu i napriek tomu, že zákon platenie nájomného len za obdobie trvania nájmu nelimituje (rovnako ako úrok pri úveroch). Pokiaľ v tejto súvislosti názoroví oponenti na podporu svojho presvedčenia o legislatívnom zámere neupraviť úročenie úveru po zosplatnení odkazujú na úpravu ust. § 723 Občianskeho zákonníka, žiada sa odvolaciemu poopraviť túto argumentáciu v tom smere, že právna teória (por. napr. Jehlička, O., Švestka, J., Škárová, M., a kol. Občiansky zákonník. Komentár, 8 vydanie, Praha: C.H.Beck, 2003, 1219 s., str. 951) len potvrdzuje, že plnenie i podľa tohto ustanovenia po skončení podnikateľského nájmu hnutelných vecí nemá zmluvnú povahu (nie je odplatom), i keď vychádza z výšky zaniknutou zmluvou dohodnutého nájomného, ale má výlučne zodpovednostný základ. Obdobne je potrebné podľa úvahy odvolacieho súdu nazerať tiež na názorovými oponentmi zdôrazňovanú skutočnosť, že v čase od zosplatnenia úveru do skutočného vrátenia peňazí veriteľ nevie využiť ich ekonomickú hodnotu. Odvolací súd veriteľom neupiera právo na adekvátnu náhradu za takúto hodnotovú ujmu, nemyslí si však, že svojím charakterom sa jedná o odplatu, ale je presvedčený o tom, že takéto plnenie má rozhodne zodpovednostný základ. Odvolací súd teda nevidí právny, ekonomický a v svojej podstate ani žiaden iný racionálny dôvod, pre ktorý by výklad právnej úpravy mal smerovať k úročeniu poskytnutých peňazí aj po zosplatnení (zročnosti) úveru, teda v čase, kedy veriteľ dlžníkovi neposkytuje možnosť užívať jeho peniaze, ale dlžník veriteľove peniaze protiprávne zadržáva. Celkom nepatričnou je tiež argumentácia zástancov opačného názoru, založená na interpretácii znenia poslednej vety ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého úroky je povinný (dlžník) zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Použitá formulácia na prvý pohľad evokuje u zástancov úročenia úveru aj po splatnosti, že tým je otázka zodpovedaná „do vrátenia“, a teda nie do splatnosti; tento argument však vo svojej podstate prehliada, že jeho znenie, zvlášť však použité slovo „len“ v tomto ustanovení jasne naznačuje, že tým bolo sledované obmedzenie dohodnutého úroku v prípade skrátenia doby vrátenia peňazí a nie rozšírenie úročenia nad túto dobu.

27. K právnomu posúdeniu veci v ďalšom konaní odvolací súd súdu prvej inštancie tiež pripomína, že v občianskoprávných vzťahoch patria veriteľovi úroky z omeškania za omeškanie s plnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a nie jeho príslušenstva, za ktoré je potrebné považovať podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka tiež úroky (tzv. zákaz anatocizmu).

28. Vychádzajúc z právneho názoru, ktorý odvolací súd zaujal v predchádzajúcich dvoch bodoch tohto odôvodnenia je zrejmé, že vzhľadom na obranu žalovaného sa súd prvej inštancie v ďalšom konaní nezaobíde bez objektivizácie, z čoho pozostáva uplatnená suma istiny úverovej pohľadávky.

29. Ani v rozhodnutí o trovách konania sa súd prvej inštancie nevyhol chybám, na ktoré odvolací súd upozornil v záujme vyhnúť sa im v ďalšom konaní.

30. Podľa ust. § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

31. Citované ustanovenie zákona umožňuje súdu nepriznať nárok na náhradu trov konania strane sporu, ktorej inak tento nárok patrí. Z toho vyplýva, že pri rozhodovaní o trovách konania by mali úvahy o aplikácii ust. § 257 C.s.p. nadväzovať na záver o vzniku nároku na náhradu trov konania jednej z procesných strán. V ďalšom rade je potrebné mať na zreteli, že aplikácia citovaného ustanovenia zákona pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú kumulatívne splnené dve podmienky: jedná sa o dôvody hodné osobitného zreteľa a o ide o výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti pritom zákon bližšie nedefinuje, ale výklad ponecháva na súdnu prax. Tá k dôvodom hodným osobitného zreteľa zahŕňa napríklad neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1540s, str. 942). Prirodzene, nemožno vylúčiť, že v okolnostiach konkrétneho prípadu súd vzhľadom aj iný ako právnou praxou už aprobevaný dôvod pre uplatnenie sudcovskej moderácie pri rozhodovaní o trovách konania. To však neznamená, že takýto dôvod môže byť ľubovoľný; nech už je akýkoľvek, nesmie podľa názoru odvolacieho súdu stratiť na mimoriadnosti a ani sa minúť zmyslu sudcovskej moderácie, ktorým je dosiahnutie spravodlivého usporiadania nákladov vynaložených stranami v spore. Z pohľadu týchto fundamentálnych kritérií podľa odvolacieho súdu za takýto dôvod nemožno považovať súdom prvej inštancie uvažované nezúčastňovanie sa pojednávani žalobcom, keďže ním žalobca bezpochyby sledoval hospodárnosť konania. Rovnako je potrebné pri posudzovaní naplnenia podmienok pre aplikáciu ust. § 257 C.s.p. vylúčiť úvahy o tom, či zastúpenie žalobcu advokátom bolo alebo nie so zreteľom na všetky okolnosti potrebné, ktorých miesto (úvah), keďže v konečnom dôsledku spochybňujú účelnosť vynaložených trov, je podľa názoru odvolacieho súdu až pri rozhodovaní o výške už priznanej náhrady trov konania. Odvolací súd akcentuje, že ani len tvrdenie strany o jeho nepriaznivých sociálnych pomeroch bez ďalšieho kritéria výnimčnosti, mimoriadnosti a spravodlivosti, naplnenie ktorých je pre použitie moderačného oprávnenia pri rozhodovaní o trovách konania nevyhnutne potrebné, rozhodne nenapĺňa. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na výstižný záver, formulovaný Ústavným súdom Českej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 2862/07 zo dňa 5.11.2008, v zmysle ktorého ust. § 150 O.s.p. (pozn. odv. súdu: obdobne § 257 C.s.p.) neslúži na zmierňovanie majetkových rozdielov medzi procesnými stranami, ale na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne hájil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, obdržal náhradu nákladov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Z tohto pohľadu k stavu nepriaznivej sociálnej situácie strany, ktorá v súdnej praxi nie je nijak ojedinelá a už vôbec nie výnimočná, musí pristúpiť aj iná okolnosť, ktorá či už sama alebo v spojení so sociálnou situáciou navodí taký mimoriadny stav, kedy by bolo nespravodlivé, aby strana, ktorá neúspešne uplatňovala alebo bránila právo, musela nahradiť trovy protistrane, alebo ako už bolo zmienené, aby za daných okolností úspešná strana obdržala náhradu vynaložených nákladov konania. Nepriaznivá sociálna situácia sama o sebe nepredstavuje univerzálny ani automaticky uplatniteľný dôvod pre nepriznanie náhrady trov konania nie len čo do výnimčnosti ale ani čo do spravodlivého usporiadania pomerov. Akiste totiž len nemajetnosť žalobcu nebude dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému v prípade, ak si takýto stav žalobca privodil úmyselne alebo neospravedlniteľnou nedbanlivosťou a zrejme nie je potrebné bližšie zdôvodňovať ani postoj, že takýto ohľad by nebolo spravodlivé brať na šikanózne žaloby, bezhlavo uplatňované nároky, či už z hľadiska obsahu žaloby alebo žalovaných subjektov, ale ani na účelovú obranu žalovaného v spore. Z toho teda vyplýva, že len skutočnosť nepriaznivej sociálnej situácie, pokiaľ by ju strana preukázala, pre záver o aplikovateľnosti ust. § 257 C.s.p. na rozhodnutie o trovách konania, nepostačuje. Je nevyhnutne potrebné poznať tiež ďalšie fakty týkajúce sa jej osobných, zárobkových a majetkových pomerov, dôvodov, pre ktoré sa v tvrdení sociálnej situácii ocitla a aj širšie okolnosti prípadu, v rozsahu nevyhnutnom pre záver o mimoriadnosti posudzovanej veci a aj pre vylúčenie prvkov účelovosti, zjavného zneužívania práv alebo zrejmej procesnej nezodpovednosti.

32. Žalobca rozhodnutiu o trovách konania okrem vecnej nesprávnosti opodstatnene vyčítal aj nepresvedčivosť odôvodnenia. Odvolací súd preto vo vzťahu k ďalšiemu konaniu poznamenáva, že

existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať znaky svojvôle. Nie je prípustné odôvodnenie obsahujúce iba odkaz na tvrdenie strany bez toho, aby bolo možné z napadnutého rozsudku zistiť, z akých dôkazných prostriedkov súd čerpal svoje zistenia pre záver o odôvodnenosti aplikovať § 257 (por. nález Ústavného súdu SR z 2. mája 2018, sp. zn. III. ÚS 98/2018). Aj podľa ustálenej právnej praxe (pozri bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 67/2010) výnimočnosť použitia ustanovenia 257, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí byť náležite odôvodnené. (Števček, M.; Ficová, S.; Baricová, J.; Mesiarkinová, S.; Bajánková, J.; Tomašovič, M.; a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 940 - 943). Nepresvedčivosť odôvodnenia vo vzťahu k aplikácii § 257 C.s.p. v konečnom dôsledku zakladá nepreskúmateľnosť a ústavnú neudržateľnosť rozhodnutia o trovách konania por. nález Ústavného súdu SR z 2. mája 2018, sp. zn. III. ÚS 98/2018).

33. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.